I

(Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk)

RÅDETS FÖRORDNING (EG) nr 2450/98

av den 13 november 1998

om införande av en slutgiltig utjämningstull på import av stänger av rostfritt stål med ursprung i Indien och om slutgiltigt uttag av den provisoriska tullen

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 2026/97 av den 6 oktober 1997 om skydd mot subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen ([1]), särskilt artikel 15 i denna,

med beaktande av det förslag som kommissionen lagt fram efter samråd med rådgivande kommittén, och

av följande skäl:

A. PROVISORISKA ÅTGÄRDER

(1) Genom kommissionens förordning (EG) nr 1556/98 ([2]) (nedan kallad ”förordningen om provisorisk tull”) infördes provisoriska utjämningstullar på import till gemenskapen av stänger av rostfritt stål (nedan kallade ”stänger” eller ”den berörda produkten”) som omfattas av KN-nummer 7222 20 11, 7222 20 21, 7222 20 31 och 7222 20 81 med ursprung i Indien. Åtgärderna utformades som värdetullar på mellan 0 och 25 % och en övrig tull på 25 %.

(2) De preliminära antidumpningstullar som ursprungligen infördes genom kommissionens förordning (EG) nr 1084/98 ([3]) reducerades genom förordningen om provisorisk tull i enlighet med artikel 12.1 i förordning (EG) nr 2026/97 (nedan kallad ”grundförordningen”). Denna ändring av antidumpningstullarna var nödvändig för att undvika att produkten skulle omfattas av både antidumpningstullar och utjämningstullar i syfte att råda bot på en och samma situation som uppstått till följd av dumpning eller exportsubvention.

([1]) EGT L 288, 21.10.1997, s. 1.
([2]) EGT L 202, 18.7.1998, s. 40.
([3]) EGT L 155, 29.5.1998, s. 3.

B. EFTERFÖLJANDE FÖRFARANDE

(3) Efter antagandet av förordningen om provisorisk tull lämnade ett flertal berörda parter skriftliga synpunkter. De parter som så begärde gavs möjlighet att höras av kommissionen.

(4) Kommissionen fortsatte att inhämta och kontrollera alla uppgifter som ansågs nödvändiga för de slutgiltiga avgörandena.

(5) Parterna underrättades om de viktigaste omständigheter och överväganden som låg till grund för avsikten att rekommendera ett införande av en slutgiltig utjämningstull och ett slutgiltigt uttag av de belopp för vilka säkerhet ställts i form av provisoriska tullar. De beviljades också en period efter detta utlämnande av uppgifter inom vilken de kunde lämna synpunkter.

(6) De muntliga och skriftliga synpunkter som lämnades av de berörda parterna beaktades, och de slutgiltiga avgörandena ändrades i enlighet med detta i de fall det ansågs lämpligt.

C. PRODUKT SOM ÄR FÖREMAL FÖR UNDERSÖKNING OCH LIKADAN PRODUKT

(7) Den produkt som berörs av denna undersökning är stänger av rostfritt stål, tillformade eller färdigbehandlade i kallt tillstånd men inte vidare bearbetade, innehållande minst 2,5 viktprocent nickel, med runt tvärsnitt och andra tvärsnitt.

(8) Efter antagandet av förordningen om provisorisk tull hävdade några indiska exporterande tillverkare att de produkter som exporterades till gemenskapen inte var jämförbara med de produkter som såldes på Indiens inhemska marknad, t.ex. i fråga om kemiska egenskaper, och att dessa båda grupper av produkter således inte kunde betraktas som likadana produkter.

(9) Detta påstående kunde inte godtas eftersom det konstaterades att de stänger som tillverkades och såldes på Indiens inhemska marknad och de indiska stänger som såldes på gemenskapsmarknaden hade samma grundläggande fysiska, tekniska och kemiska egenskaper och användningsområden.

(10) En exporterande tillverkare gjorde gällande att produkter som motsvarade normen DIN 1013 omfattas av det nuvarande antisubventionsförfarandet och följaktligen skulle beaktas. Det konstaterades dock att dessa produkter var varmvalsade stänger och därför inte omfattades av undersökningen i enlighet med tillkännagivandet om inledande av förfarandet ([1]) och förordningen om provisorisk tull. Dessutom noterades att dessa produkter inte omfattas av de KN-nummer som är föremål för åtgärder. Således kunde påståendet inte godtas.

(11) Några ytterligare argument lades inte fram och därför bekräftas de avgöranden som träffas i skälen 8 – 11 i förordningen om provisorisk tull.

D. SUBVENTIONER

1. ”Passbook-systemet”

(12) Indiens offentliga myndigheter hävdade att detta system, som beskrivs i skälen 16 – 24 i förordningen om provisorisk tull, inte var utjämningsbart eftersom det var ett tillåtet restitutionssystem i den mening som avses i bilagorna I i, II och III i grundförordningen. Vidare hävdade de att det i bilaga I i inte föreskrivs att importerade insatsvaror skall användas för tillverkning för export.

I bilaga I i anges dock klart att importerade insatsvaror måste antingen förbrukas vid tillverkning av exportprodukten (dvs. ett restitutionssystem i överensstämmelse med bilaga II) eller förekomma i samma kvantitet och ha samma kvalitet och egenskaper som insatsvaror från den inhemska marknaden (dvs. ett restitutionssystem som tillåter substitution i överensstämmelse med bilaga III). Passbook-systemet medger faktiskt tullfri import av varor som varken är insatsvaror som används för att tillverka exportvaror eller förekommer i samma kvantitet och har samma kvalitet och egenskaper som insatsvaror från den inhemska marknaden vilka införlivas i den exporterade produkten. Följaktligen anses att Passbook-systemet inte utgör ett tillåtet restitutionssystem eller restitutionssystem som tillåter substitution enligt bestämmelserna i grundförordningen.

(13) Fyra indiska exporterande tillverkare gjorde gällande att systemet i praktiken fungerade som ett legitimt tullrestitutionssystem och att detta bevisas av att justeringar av normalvärdet på grund av Passbook-systemet har beviljats i det parallella antidumpningsförfarandet. En sådan justering är emellertid inte relevant vid bedömningen av huruvida Passbook-systemet är utjämningsbart, vilket det av de orsaker som anges i skäl 12 anses vara på grundval av bestämmelserna i grundförordningen. När väl en sådan utjämningsbar subvention konstaterats förekomma utgörs förmånen för mottagaren av hela beloppet på de tullar som den exporterande tillverkaren inte behöver betala i fråga om samtliga importtransaktioner. I detta sammanhang är det inte riktigt att rekonstruera värden enligt Passbook-systemet för att fastställa vilka produkter som är fysiskt införlivade eller ej.

(14) Indiens offentliga myndigheter uppgav också att man hade ett kontrollförfarande som baserades på de ”standardnormer för ’Input/Output’” som beskrivs i skäl 19 i förordningen om provisorisk tull. Dessa normer utfärdas för exportprodukter och fastställer de kvantiteter normalt importerade råmaterial som behövs för att tillverka en enhet av den färdiga produkten. Indiens offentliga myndigheter hävdade att detta förfarande syftade till att se till att restitutionen av importtullar inte var för stor enligt vad som föreskrivs i bilagorna I i, II och III i grundförordningen, samt att kommissionen kunde kontrollera alla faktiska transaktioner i syfte att fastställa huruvida restitutionen var för stor.

Detta argument kan inte godtas eftersom frågan huruvida tulleftergiften är för stor endast uppkommer i samband med bedömningen av vederbörligen inrättade restitutionssystem eller system för restitution som tillåter substitution, och det har fastställts att Passbook-systemet inte är ett sådant system i den mening som avses i bilagorna I i, II och III i grundförordningen.

(15) Indiens offentliga myndigheter anförde att kravet på det minsta förädlingsvärde som måste läggas till enligt standardnormerna för ”Input/Output” inte innebär att Passbook-systemet utgör en subvention av importsubstitution eftersom det inte finns något minimikrav på den mängd inhemska insatsvaror som måste användas och minimiförädlingsvärdet även kan uppnås genom användning av exempelvis importerade insatsvaror.

Eftersom Passbook-systemet anses vara utjämningsbart redan på grund av att det är knutet till exportresultat på det sätt som avses i artikel 3.4 a i grundförordningen, är det inte nödvändigt att avgöra huruvida det föreligger en subvention av importsubstitution.

([1]) EGT C 264, 30.8.1997, s. 2.

(16) Indiens offentliga myndigheter begärde att förmånerna enligt Passbook-systemet inte skulle utjämnas eftersom systemet hade avskaffats från och med den 31 mars 1997 och endast ett begränsat antal företag kunde fortsätta att utnyttja tidigare beviljade krediter. Indiens offentliga myndigheter hänvisade till artikel 17 i grundförordningen, enligt vilken en utjämningsåtgärd skall vara i kraft endast så länge och i den utsträckning som krävs för att kompensera för de utjämningsbara subventioner som orsakar skada, samt till gemenskapspraxis. Fyra indiska exporterande tillverkare ansåg det vara i högsta grad diskutabelt att ett inte längre i kraft varande system kunde betraktas som utjämningsbart.

Det bör dock noteras att även om Passbook-systemet har avskaffats kan företag fortfarande begära krediter enligt detta system för exporttransaktioner som gjorts fram till den 31 mars 1997, och i undersökningen fastställdes det att dessa företag kan utnyttja dessa krediter fram till den 31 mars 2000. Avsevärda förmåner på grundval av detta system kan således beviljas fram till den tidpunkten och dessa utgör utjämningsbara subventioner. Vad gäller frågan om förmåner fortsätter att vara utjämningsbara eller ej, anses principen i artikel 5 i grundförordningen vara tillämplig, dvs. att storleken på utjämningsbara subventioner skall beräknas som den förmån som mottagaren konstateras få under undersökningsperioden. Under denna period avskaffades Passbook-systemet, enligt uppgift från Indiens offentliga myndigheter, och ersattes med tullkreditsystemet, vilket också anses vara utjämningsbart (se skäl 34 i förordningen om provisorisk tull). Eftersom förmåner kommer att beviljas även i framtiden på grundval av tullkreditsystemet, anses det nödvändigt att införa åtgärder som baseras på de sammanlagda förmåner som mottas under undersökningsperioden på grundval av både Passbook-systemet och tullkreditsystemet, av det skälet att det enligt artikel 17 i grundförordningen fortfarande är nödvändigt att kompensera för de utjämningsbara subventioner som orsakar skada.

(17) I anslutning till ovannämnda begäran lämnade Indiens offentliga myndigheter uppgifter om att handelsministeriet i juli 1998 hade lämnat instruktioner om att de indiska tillverkarna endast kunde begära krediter enligt Passbook-systemet fram till den 30 september 1998, och inte fram till den 31 mars 2000 som tidigare föreskrivet (se skäl 16). Indiens offentliga myndigheter begärde därför att detta skulle beaktas i det slutgiltiga fastställandet.

För det första kan sägas att eftersom denna uppgift inkom i ett mycket sent skede i undersökningen är det inte möjligt att kontrollera den praktiska tillämpningen av denna instruktion. Dessutom, vilket förklaras ovan, har Passbook-systemet ersatts med ett annat system, tullkreditsystemet (vilket också anses vara en utjämningsbar subvention), och förmåner kommer att beviljas även i framtiden på grundval av tullkreditsystemet, och därmed är det inte riktigt att bortse från förmåner som under undersökningsperioden beviljades exportörer på grundval av Passbook-systemet. Följaktligen bör åtgärder införas avseende förmåner som under undersökningsperioden beviljats på grundval av både Passbook-systemet och tullkreditsystemet. Varje annat tillvägagångssätt skulle göra det möjligt för subventionerande myndigheter att undvika utjämningsåtgärder genom att enbart ändra beteckningen på ett system under undersökningsperioden.

(18) Fyra indiska exporterande tillverkare gjorde gällande att de krediter som beviljats för exportomsättningen under undersökningsperioden i fråga om de berörda produkterna borde ha använts vid beräkningen av subventionen i stället för de debiteringar som bokförts i ”passboken”. De anförde att principen att basera förmånsbeloppet på debiteringar i detta fall hade lett till ett överskattat subventionsbelopp i förhållande till den faktiska exportvolymen till gemenskapen, vilket hänger samman med när i tiden en förmån verkligen utnyttjas.

Subventionsbeloppet fastställs på grundval av den förmån som det mottagande företaget konstateras få under undersökningsperioden. Det är först när debiteringen görs i ”passboken” som den kredit som erhållits på grundval av tidigare exportvolym faktiskt utnyttjas, och följaktligen är det först vid denna tidpunkt som mottagaren erhåller en förmån i form av befrielse från den importtull som i andra fall hade tagits ut.

(19) Fyra indiska exporterande tillverkare gjorde gällande att dubbelräkning hade förekommit vid fastställandet av de preliminära dumpningsmarginalerna och de provisoriska subventionsbeloppen. I synnerhet hävdade de att de delar av förmånerna enligt Passbook-systemet för vilka justeringar inte hade gjorts i antidumpningsförfarandet också hade räknats med i subventionsbeloppet, och att dumpningsmarginalen därför var för stor.

För det första bör det påpekas att frågan om justeringar i ett antidumpningsförfarande respektive frågan om storleken på den utjämningsbara subventionen i ett antisubventionsförfarande kräver olika analyser eftersom dessa förfaranden baseras på olika grundförordningar. I artikel 2.1 a ii i grundförordningen föreskrivs att befrielse för en exporterad

produkt från tullar eller skatter inte skall betraktas som en subvention under förutsättning att en sådan befrielse beviljas i enlighet med bestämmelserna i bilagorna I–III i grundförordningen. Passbook-systemet anses vara utjämningsbart av de skäl som anges i skäl 25 i förordningen om provisorisk tull, och den utjämningsbara förmånen för exportörerna har beräknats på grundval av det tullbelopp som normalt skulle ha betalats för all import under undersökningsperioden men som inte betalades på grundval av Passbook-systemet. Fastställandet av ett subventionsbelopp respektive av en dumpningsmarginal baseras således på helt olika beräkningar.

Dessutom bör det erinras om att eftersom alla undersökta system befanns utgöra exportsubventioner enligt artikel 3.4 a i grundförordningen reducerades de preliminära antidumpiningstullarna med beloppet för utjämningstullen.

(20) Slutligen anförde Indiens offentliga myndigheter att medräkningen av ett belopp för ränta i den totala förmånen för de företag som utnyttjade detta system saknar stöd i Avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder (nedan kallat ”subventionsavtalet”) inom ramen för Världshandelsorganisationen (WTO). De hävdade även att det inte var gemenskapens normala praxis att ta med ett sådant belopp vid beräkning av förmåner för de företag som utnyttjar sådana subventionssystem.

Ett belopp för ränta läggs till i syfte att avspegla den fördel som det subventionerade företaget får av att inte behöva anskaffa motsvarande belopp från kommersiella finansieringskällor. I artikel 6 i grundförordningen (som återger artikel 14 i subventionsavtalet) föreskrivs klart att riktlinjen för beräkning av subventionen skall vara kostnaden för ett likvärdigt kommersiellt lån. Sedan WTO-avtalet har trätt i kraft har gemenskapen som praxis i detta avseende att lägga till ett belopp för ränta vid beräkningen av den totala förmånen, vilket har skett i ett antal senare fall. Detta påstående avvisas således.

2. **Förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror**

(21) Indiens offentliga myndigheter framlade flera krav rörande systemet med förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror, vilket beskrivs i skälen 36–39 i förordningen om provisorisk tull. Dessa handlade om bedömningen av systemet som en subvention och beräkningen av subventionens storlek.

(22) Man anförde att det i lagen inte föreskrivs att kapitalvaror som köps enligt detta system enbart måste användas för tillverkning av exportvaror, vilket innebär att befrielsen från importavgifter på varor som importeras enligt detta system inte kan betraktas en utjämningsbar subvention.

Beträffande detta krav har undersökningen visat att ett företag som önskar utnyttja detta system måste åta sig att exportera varor till ett visst värde under en viss tidsperiod. Detta system är således rättsligen knutet till exportresultat, eftersom förmånen inte kan erhållas utan ett åtagande om att exportera varor. Därigenom kan systemet betraktas som selektivt enligt bestämmelserna i artikel 3.4 a i grundförordningen, och således utjämningsbart. Mot bakgrund av detta är det inte relevant huruvida kapitalvarorna endast används för tillverkning av exportvaror eller ej.

(23) Det gjordes även gällande att omfattningen av begreppet ”insatsvaror” i led i i bilaga I (Förteckning över exempel på exportsubventioner) i grundförordningen också omfattar kapitalvaror och att eftergift av tull i enlighet med detta led inte i sig kan betraktas som en subvention såvida eftergiften inte överstiger tullens nivå.

Det är dock så att kapitalvaror inte utgör ”insatsvaror” i den mening som avses i grundförordningen eftersom de inte införlivas fysiskt i de exporterade produkterna.

(24) Indiens offentliga myndigheter invände mot att kommissionen vid beräkningen av subventionsbeloppet per enhet i samband med de provisoriska avgörandena hade fördelat förmånerna av systemet endast på exportomsättningen. Indien anförde att eftersom kapitalvaror som importeras enligt systemet med förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror används för såväl tillverkning för exportmarknaden som för den inhemska marknaden borde förmånerna av systemet fördelas på den totala omsättningen.

Det har fastställts att detta system är knutet endast till exportresultat (se skäl 22). I enlighet med artikel 7.2 i grundförordningen bör förmånen av detta system fördelas endast på exportomsättningen eftersom subventionen endast beviljas på grundval av ett visst exportvärde under en viss period. Begäran att förmånerna av systemet skall fördelas på den totala omsättningen avvisas således.

(25) En indisk exporterande tillverkare hävdade att den avskrivningstid som användes i de provisoriska avgörandena (dvs. 15,5 år enligt skäl 42 i förordningen om provisorisk tull) var felaktig, och att en avskrivningstid på 21 år, motsvarande den period som företaget brukade använda för avskrivning av sina fasta tillgångar, skulle användas i stället.

I samband med de provisoriska avgörandena användes den normala avskrivningstiden för kapitalvaror i den berörda industrin för rostfritt stål, dvs. 15,5 år, som är ett genomsnitt beräknat på grundval av uppgifter från de samarbetsvilliga, indiska exporterande tillverkarna. Detta är i överensstämmelse med artikel 7.3 i grundförordningen, i vilken det föreskrivs att om subventionen kan knytas till förvärv av fasta tillgångar skall den utjämningsbara subventionens storlek beräknas genom att subventionen fördelas över en period som motsvarar en normal avskrivningstid för sådana tillgångar i den ifrågavarande industrin. Mot bakgrund av denna bestämmelse är det inte riktigt att använda företagets särskilda avskrivningstider. Begäran avvisas således.

(26) En indisk exporterande tillverkare begärde att förmånen för vissa maskiner inte borde ha beaktats eftersom dessa maskiner inte hade tagits i tjänst under undersökningsperioden. En ytterligare granskning i detta avseende visade att företaget faktiskt fått en förmån av detta system, i form av en befrielse från importtull som normalt skulle ha debiterats under undersökningsperioden. Det faktum att maskinerna kanske inte varit fullt driftsdugliga under undersökningsperioden påverkar inte denna slutsats.

(27) Slutligen hävdade Indiens offentliga myndigheter att medräkningen av ett belopp för ränta i den totala förmånen för de företag som utnyttjade detta system saknar stöd i subventionsavtalet inom ramen för WTO. De anförde också att det inte var gemenskapens praxis att inkludera ett sådant belopp vid beräkningen av förmånens storlek för de företag som utnyttjade detta subventionssystem.

Detta argument avvisas av de orsaker som anges i skäl 20.

3. **Befrielse från inkomstskatt**

(28) Indiens företagsinkomstskatt, som beskrivs i skälen 44–48 i förordningen om provisorisk tull, har minskats sedan beskattningsåret 1996/1997 (dvs. den period på vilken kommissionen baserade sina provisoriska avgöranden om detta system). Denna lägre skattesats bör beaktas vid beräkningen av förmånerna för de berörda indiska exporterande tillverkarna.

I artikel 5 i grundförordningen föreskrivs att storleken på utjämningsbara subventioner skall beräknas i förhållande till den förmån som mottagaren konstateras få under den tid som subventionsundersökningen avser. I samband med de provisoriska avgörandena beräknade kommissionen förmånen på grundval av beskattningsåret 1996/1997 (dvs. 1 april 1996–31 mars 1997) som närmast motsvarade undersökningsperioden. Under detta beskattningsår var företagsskattesatsen 43 %. Påföljande beskattningsår (dvs. 1 april 1997–31 mars 1998) sänktes skatten till 35 %. Eftersom en del av detta senare beskattningsår ingår i undersökningsperioden för detta förfarande, bör beräkningen av storleken på de utjämningsbara subventionerna baseras på ett proportionellt genomsnitt av de två skattesatser som tillämpades under undersökningsperioden. I överensstämmelse med detta justerades subventionens storlek för de företag som utnyttjade detta system.

(29) Indiens offentliga myndigheter hävdade att medräkningen av ett belopp för ränta i samband med de provisoriska avgörandena vid beräkningen av den totala förmånen för de företag som utnyttjade detta system stred mot gemenskapspraxis, subventionsavtalet samt grundförordningen.

Det skattebelopp som ett företag inte behövde betala för det beskattningsår som närmast motsvarar undersökningsperioden var den lämpligaste grundvalen för beräkningen av förmånen av detta system för ett företag. Detta belopp anses motsvara ett engångsbidrag som är tillgängligt för ett företag under undersökningsperioden. Av de orsaker som anges i skäl 20 läggs ett belopp för ränta till detta bidrag, och Indiens begäran måste således avvisas.

4. **De utjämningsbara subventionernas storlek**

(30) Mot bakgrund av de slutgiltiga avgörandena rörande de olika system som beskrivs ovan fastställs följande storlekar på de utjämningsbara subventionerna för var och en av de undersökta exporterande tillverkarna:

	Passbook-systemet	Tullkredit-systemet	Förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror	Inkomst-beskattning	Total
Bhansali Bright Bars	13,7 %			0,7 %	14,4 %
Facor (Ferro Alloys Corp.)	84,5 %		1,1 %		85,6 %
Grand Foundry	84,5 %				84,5 %
Isibars	38,7 %		1,1 %	1,2 %	41,0 %
Mukand	18,1 %		0,1 %	1,4 %	19,6 %
Parekh				0,4 %	0,4 %
Panchmahal Steel	0,2 %		0,7 %		0,9 %
Raajratna Metal Industries	44,2 %			2,7 %	46,9 %
Venus Wire Industries	22,9 %			1,8 %	24,7 %
Viraj Impoexpo	25,6 %			1,4 %	27,0 %

(31) Subventionens storlek, uttryckt i procent av nettopriset fritt gemenskapens gräns, för andra indiska företag än de som var samarbetsvilliga i denna undersökning fastställs slutgiltigt till 88,3 %, vilket är summan av det högsta belopp som beviljats en samarbetsvillig exportör inom ramen för vart och ett av systemen.

(32) En exporterande tillverkare, Chandan Steel Ltd. var samarbetsvillig i antidumpningsförfarandet, inom ramen för vilket en individuell dumpningsmarginal och en individuell skademarginal prelimärt fastställdes, men var inte fullt samarbetsvillig i antisubventionsförfarandet. Vid fastställandet av subventionens storlek inom ramen för detta förfarande bör artikel 28 i grundförordningen tillämpas, och för detta företag är subventionens storlek 88,3 %, uttryckt i procent av nettopriset fritt gemenskapens gräns. Det bör dock tas hänsyn till att detta företag var samarbetsvilligt i antidumpningsförfarandet, och den slutgiltiga utjämningstullen bör baseras på den nivå för undanröjande av skada som fastställts för detta företags export av den berörda produkten till gemenskapen under antidumpningsförfarandets undersökningsperiod, eftersom denna nivå är lägre än subventionens storlek.

(33) För den nya exportör som nämns i skäl 6 i förordningen om preliminär antidumpningstull (Sindia Steel Ltd.) ansågs det lämpligt att den vägda, genomsnittliga subventionsstorlek som konstaterats för de samarbetsvilliga indiska företagen tillämpas på detta företag. För detta företag fastställs således den slutgiltiga subventionsstorleken till 34,5 %, uttryckt i procent av nettopriset fritt gemenskapens gräns.

E. SKADA

1. Gemenskapsindustrin

(34) Efter ytterligare kontroll konstaterades att gemenskapsindustrins sammanlagda produktion av stänger svarade för 38 % av gemenskapens totala produktionsvolym, och inte 45 %, vilket felaktigt angivits i förordningen om provisorisk tull. Denna andel är dock tillräcklig för att villkoren i artiklarna 9.1 och 10.8 i grundförordningen skall anses uppfyllda.

2. Förbrukning i gemenskapen, marknadsandelar och importvolym från Indien

(35) Efter utlämnandet av uppgifter mottogs inga synpunkter avseende förbrukningen av stänger i gemenskapen eller avseende marknadsandelarna för och importvolymen från Indien, följaktligen bekräftas de avgöranden som träffats i skälen 53 – 56 i förordningen om provisorisk tull.

3. Priser på subventionerad import från Indien och prisunderskridande

a) *Beräkning av prisunderskridandemarginaler*

(36) Som framgår av förordningen om provisorisk tull (skälen 57 – 65) gjordes en detaljerad analys av prisunderskridandet avseende var och en av de berörda indiska tillverkarna, och det framgick av dessa analyser att marginalerna för prisunderskridande var betydande. Prisunderskridandemarginalerna beräknades genom att man för varje produktslag jämförde de vägda genomsnittliga exportpriserna

vid gemenskapens gräns med gemenskapsindustrins vägda genomsnittliga försäljningspris fritt fabrik till icke-närstående företag. De indiska produktslag för vilka det inte fanns något motsvarande produktslag i gemenskapen undantogs från beräkningen sedan det fastställts att de kvarstående transaktionerna var tillräckligt representativa. Om exporten skedde via närstående företag, gjordes vederbörliga justeringar av exportpriserna för kostnader som tillkommit mellan importen och försäljningen till första oberoende kund i gemenskapen, samt för vinst. Gemenskapsindustrins försäljningspriser justerades för transportkostnader inom gemenskapen. Under det att de indiska exportörerna uteslutande sålde till handlare, sålde gemenskapsindustrin både till handlare och slutanvändare. Gemenskapsindustrins försäljningspriser till slutanvändare justerades därför till nivån för handlare. Vidare justerades de indiska exportpriserna för hanteringskostnader vid gemenskapens gräns.

(37) Flera indiska tillverkare framförde på nytt sin begäran om justering för skillnader mellan Indien och gemenskapen vad gäller tidsutdräkten mellan order och leverans och för skillnader i pålitlighet när det gäller att leverera i tid. De hävdade bland annat att det var vanligt att de måste utfärda kreditnotor till sina kunder på grund av leveransförseningar. Kreditnotor för försenade leveranser är emellertid inget bevis för att längre tidsutdräkt i Indien eller opålitlighet i fråga om leveranstider påverkade försäljningspriserna när prisförhandlingarna ägde rum. Denna begäran om justering kunde följaktligen inte tillmötesgås. Härvid beaktades att de avtalsbundna leveranstiderna för de indiska tillverkarna ofta varierade mellan fyra till sex månader utan att detta påverkade det avtalade försäljningspriset.

(38) Samtliga indiska tillverkare förnyade sin begäran om en justering för kvalitetsskillnader. De hävdade i synnerhet att de stänger som gemenskapstillverkarna producerade hade högre grad av bearbetbarhet och menade att detta förkortade produktionscykeln vid den fortsatta bearbetningen av stängerna. I detta avseende konstaterades att vissa gemenskapstillverkare faktiskt sålde en viss andel av produkterna under ett varumärke som antydde en högre bearbetbarhet. Det konstaterades emellertid att det inte fanns något konsekvent prismönster som tydde på att produkter med högre bearbetbarhet såldes till högre priser och sålunda skulle ha ett högre marknadsvärde. En justering kunde följaktligen inte beviljas, eftersom någon verkan på priser och prisjämförbarhet inte kunde fastställas. Vidare noterades att samtliga indiska tillverkare hade framfört ett identiskt krav på justering, oberoende av potentiella kvalitetsskillnader mellan deras produkter.

(39) Ett indiskt företag hävdade att gemenskapsindustrins försäljningspriser var sammansatta av ett baspris och ett så kallat legeringspåslag, dvs. en priskomponent för de legeringar som ingår i stänger av rostfritt stål. Företaget begärde att legeringspåslaget skulle räknas av från gemenskapsindustrins försäljningspriser vid beräkningen av prisunderskridande och målprisunderskridande. Denna begäran kunde inte tillmötesgås, eftersom legeringspåslaget var en del av det försäljningspris som betalades av kunderna. Det noterades härvidlag att även de indiska försäljningspriserna innefattade en komponent för innehållet av legeringar, även om det inte uttryckligen hänvisades till detta i fakturan.

(40) Med beaktande av ovannämnda justeringar uppgår prisunderskridandemarginalerna till följande:

— Bhansali Bright Bars Pvt Ltd/Bhansali Ferromet Pvt Ltd, Mumbai: 14, 5 %
— Chandan Steel Ltd, Umbergaon: 14,9 %
— Facor (Ferro Alloys Corp. Ltd), Nagpur: 13,0 %
— Grand Foundry Ltd, Mumbai: 13,2 %
— Isibars Ltd, Mumbai: 19,4 %
— Mukand Ltd, Mumbai: 17,8 %
— Panchmahal Steel Ltd, Baroda: 13,9 %
— Parekh Bright Bars Pvt Ltd, Thane: 5,8 %
— Raajratna Metal Industries Ltd, Ahmedabad: 15,8 %
— Venus Wire Industries Ltd, Mumbai: 12,8 %
— Viraj Alloys Ltd/Viraj Impoexpo Ltd, Mumbai: 15,7 %

(41) Den beräknade vägda genomsnittliga prisunderskridandemarginalen för Sindia Steel Ltd (jfr skäl 33) var 16,8 %. Slutsatsen drogs att dessa prisunderskridandemarginaler är betydande.

b) *Påstått konkurrensbegränsande beteende*

(42) Efter utlämnandet av uppgifterna fortsatte de indiska företagen att i sina synpunkter hävda att det med hänsyn till kommissionens beslut ([1]) konkurrensärendet IV/35.814 — Legeringspåslag skulle vara meningslöst att i denna undersökning beräkna prisunderskridandemarginaler och att träffa avgöranden beträffande andra skadefaktorer, orsakssamband och gemenskapens intresse. I detta beslut angavs att gemenskapstillverkarna av platta produkter av rostfritt stål på ett samordnat sätt hade ändrat referensvärdena i beräkningsmetoden för legeringspåslaget, vilket har till syfte och resultat att konkurrensen på den gemensamma marknaden hade begränsats och snedvridits.

([1]) EGT L 100, 1.4.1998, s. 55.

(43) Härvidlag erinras om att beslutet hänförde sig till platta produkter av rostfritt stål, inte till stänger av rostfritt stål, vilka tillhör kategorin långa produkter av rostfritt stål. I flertalet fall är det inte samma företag som tillverkar platta produkter av rostfritt stål som tillverkar stänger av rostfritt stål, och antalet tillverkare av stänger av rostfritt stål är betydligt större än antalet tillverkare av platta stålprodukter.

(44) De indiska tillverkarna har emellertid på nytt hävdat att det finns ett samordnat förfarande även för stänger av rostfritt stål. Några av dessa företag har också, med stöd av artikel 3 i förordning nr 17 ([1]), ingivit ett formellt klagomål beträffande stänger av rostfritt stål till kommissionen. Till stöd för sina påståenden påstod de indiska företagen att en av de nationella stålbranschföreningarna i gemenskapen varje månad sände ut en förteckning till sina medlemmar över de legeringspåslag som den största tillverkaren i landet tillämpade. De framhöll vidare att denna tillverkare tillämpade samma koefficient (s.k. avkastningsfaktor) som en handlare i en annan medlemsstat för att beräkna legeringspåslaget för stänger av rostfritt stål på grundval av legeringspåslaget för platta produkter. De hävdade att de uppgifter som lämnats utgjorde avgörande bevis för förekomsten av ett samordnat förfarande på marknaden för stänger av rostfritt stål.

(45) Det är i detta avseende väsentligt att notera att det i sig inte är olagligt att tillämpa en ordning med legeringspåslag, inbegripet en s.k. avkastningsfaktor. En sådan ordning gör det möjligt för en tillverkare av rostfritt stål att - fullt lagligt - låta variationer i marknadspriserna för legeringar återspeglas i de försäljningspriser som tas ut av kunderna och att på så sätt skydda sig mot risken för betydande fluktuationer i tillverkningskostnader. Det konstaterades också att legeringspåslag tillämpas också på andra stålmarknader utanför gemenskapen och att en sådan ordning, med ett kortare avbrott, har tillämpats i gemenskapen i många år. För EKSG-produkter konstaterades vidare att, enligt artikel 60 i EKSG-fördraget och gemenskapens genomförandelagstiftning, tillverkare i gemenskapen till kommissionen och alla övriga intresserade måste anmäla den ordning för legeringspåslag som tillämpas (artikel 6 b i beslut nr 37 – 54) ([2]).

(46) Följaktligen, och i enlighet med kommissionens beslut i ärende IV/35.814, skulle en ordning med legeringspåslag vara olaglig endast om ordningen tillämpades på ett samordnat, dvs. konkurrensbegränsande, sätt. Inga avgörande bevis härför påträffades emellertid under undersökningen.

(47) Det konstaterades också att det slutpris för identiska produkter som tillverkarna i gemenskapen tillämpade för jämförbara kunder under en och samma tidsperiod varierade, vilket ledde till olika lönsamhetsnivåer inom gemenskapsindustrin.

(48) Mot bakgrund av ovanstående drogs slutsatsen att avgörandena beträffande skada och gemenskapens intresse, inbegripet beräkningen av prisunderskridandemarginalerna, inte, som de indiska företagen hävdade, var meningslösa. Det indiska kravet på att undersökningen omedelbart skulle avslutas kunde följaktligen inte tillmötesgås. Det var inte heller möjligt att skjuta på antisubventionsundersökningen till dess att kommissionen hade avslutat sin undersökning beträffande det påstådda konkurrensbegränsande beteendet, eftersom enligt artikel 11.9 i grundförordningen antisubventionsundersökningar måste avslutas inom högst 13 månader efter det att de inletts.

(49) Det noterades emellertid att kommissionen fortsätter sin undersökning beträffande det påstådda konkurrensbegränsande beteendet. Om kommissionen skulle komma fram till att det förekommer ett samordnat förfarande, föreligger förutsättningarna för att inleda en översyn på eget initiativ. En sådan översyn kommer att genomföras skyndsamt, dvs. inom högst tolv månader, i syfte att undersöka om, och i vilken utsträckning, de relevanta avgörandena beträffande skada, orsakssamband och gemenskapens intresse påverkas av det konkurrensbegränsande förfarandet.

4. **Gemenskapsindustrins situation**

(50) Inga synpunkter framfördes, efter det att förordningen om provisorisk tull hade antagits, beträffande gemenskapsindustrins situation med avseende på tillverkningsvolym, kapacitet och kapacitetsutnyttjande, försäljningsvolym, marknadsandel, försäljningspriser, lönsamhet, sysselsättning och lager. De avgöranden som redovisas i skälen 67 – 78 i förordningen om provisorisk tull bekräftas därför.

Indiens offentliga myndigheter ifrågasatte dock de slutsatser som dragits på grundval av dessa avgöranden, och i synnerhet hävdades att nedgången i gemenskapens tillverkning inte kunde skyllas på den minskande importen från Indien. Detta argument handlar om orsakssamband, vilket behandlas nedan. Indiens offentliga myndigheter gjorde vidare gällande att gemenskapsindustrin hade ökat sin försäljning till närstående företag under perioden från 1994 till ”undersökningsperiod 12” (se skäl 52 i förordningen om provisorisk tull). Detta påverkar dock inte avgörandena och slutsatserna om den totala försäljningen (i synnerhet vad gäller försämrade marknadsandelar från och med 1994) och om försäljningen till icke-närstående företag, vilka också används för beräkningen av prisunderskridandet.

([1]) EGT 13, 21.2.1962, s. 204/62.
([2]) EGT 18, 1.8.1954, s. 470/54.

5. **Slutsatser**

(51) På grundval av ovanstående dras slutsatsen att gemenskapsindustrin, såsom anförs i skäl 79 i förordningen om provisorisk tull, lider väsentlig skada.

F. **ORSAKSSAMBAND**

(52) Några indiska företag ifrågasatte, efter det att förordningen om provisorisk tull hade antagits, huruvida den skada som gemenskapsindustrin orsakats verkligen hade orsakats av den subventionerade importen från Indien. De hävdade i synnerhet att skadan orsakades av andra faktorer, nämligen lågprisimport från andra länder. De gjorde också gällande att andra gemenskapstillverkare inte hade följt samma utveckling som gemenskapsindustrin.

(53) I detta avseende är det värt att notera att den indiska importen hade betydande volymer under hela den granskade perioden och som mest hade en marknadsandel på 9,1 % under 1996. Det fastställdes också att denna import skedde till priser som avsevärt underskred gemenskapsindustrins priser. Hänsyn togs även till att ett flertal handlare köper stänger både från Indien och i gemenskapen, vilket medför att marknaden är öppen och priskänslig.

Det noterades att ovan beskrivna utveckling av importen från Indien sammanföll med försämringen av gemenskapsindustrins situation, särskilt dess förlust av marknadsandel och prisfallet efter 1995. På grund av den subventionerade importen av stänger med ursprung i Indien under undersökningsperioden hade gemenskapsindustrin tvingats sänka sina priser i betydande mån, oavsett följderna för lönsamheten. Följaktligen fastställdes att det fanns ett orsakssamband mellan den subventionerade importen och den väsentliga skada som gemenskapsindustrin lidit.

(54) Det undersöktes vidare om andra faktorer än den subventionerade importen hade kunnat bidra till den skada som gemenskapsindustrin lidit. I detta avseende konstaterades det att importen från andra länder gällde antingen kvantiteter under eller nära de tröskelnivåer som fastställs i artikel 14.4 i grundförordningen och/eller import till högre priser än den indiska importen. Denna import kan alltså inte ha brutit orsakssambandet mellan den subventionerade importen från Indien och den skada som gemenskapsindustrin lidit.

(55) Vidare undersöktes några indiska tillverkares påstående om att situationen för andra gemenskapstillverkare var väsentligt bättre än för gemenskapsindustrin. Härvidlag bör erinras om att detaljerade och kontrollerade uppgifter endast är tillgängliga avseende gemenskapsindustrin. Med hänsyn till den öppenhet och priskänslighet som råder på marknaden för stänger i gemenskapen framstod det emellertid inte som orimligt att dra slutsatsen att andra gemenskapstillverkare sannolikt hade följt en utveckling som liknade gemenskapsindustrins, särskilt i prishänseende.

(56) Slutligen hävdades att nedgången i gemenskapsindustrins försäljningspriser för stänger sedan 1995 var en följd av de minskade priserna på legeringar. I detta avseende noterades dock att förändrade världsmarknadspriser på legeringar i lika hög grad påverkade de indiska tillverkarna, och följaktligen inte inverkade på det prisunderskridande som konstaterats. Dessutom fastställdes det att gemenskapsindustrin även hade sänkt sina baspriser väsentligt.

(57) Mot bakgrund av ovanstående bekräftas de avgöranden som redovisas i förordningen om provisorisk tull (skälen 80 – 88), dvs. att den subventionerade lågprisimporten från Indien, beaktad separat, har orsakat gemenskapsindustrin väsentlig skada.

G. **GEMENSKAPENS INTRESSE**

(58) Det inkom, efter det att förordningen om provisorisk tull hade antagits, inga välgrundade synpunkter vad gäller den analys av gemenskapens intresse som redovisas i skälen 89 – 94 i förordningen om provisorisk tull.

(59) Därför dras slutsatsen att införandet av åtgärder kommer att leda till att det återupprättas en effektiv konkurrens, som gör att gemenskapsindustrin kan återta förlorade marknadsandelar och förbättra sin lönsamhet.

(60) I avsaknad av reaktion från användarnas och importörernas sida, och med beaktande också av nivån på den föreslagna tullen, bedömdes inverkan av den eventuella prisökning som kunde förväntas komma att bli begränsad. När det gäller företag i tidigare förädlingsled drogs slutsatsen att återupprättandet av rättvis handel skulle leda till att deras konkurrenskraft förbättrades.

(61) Sammanfattningsvis drogs slutsatsen att de avgöranden som redovisas i skälen 89 – 93 i förordningen om provisorisk tull kan bekräftas. Det finns i synnerhet inga tvingande skäl till varför det inte skulle vara i gemenskapens intresse att åtgärder införs.

H. UTJÄMNINGSÅTGÄRDER

(62) På grundval av slutsatserna ovan beträffande subventionering, skada, orsakssamband och gemenskapens intresse övervägdes vilken form och nivå på de slutgiltiga utjämningsåtgärderna som skulle krävas för att undanröja den snedvridning av handeln som följer av den skadliga subventioneringen och för att återställa en effektiv konkurrens på gemenskapens marknad för stänger.

(63) Som utvecklas närmare i skälen 96—98 i förordningen om provisorisk tull beräknades en icke-skadevållande prisnivå, dvs. en nivå vid vilken gemenskapsindustrin skulle bli i stånd att täcka sina tillverkningskostnader och erhålla en rimlig avkastning på sin försäljning av den berörda produkten.

(64) Ett indiskt företag hävdade att beräkningen av den icke-skadliga prisnivån var felaktig, eftersom vinstmarginalen var identisk för samtliga produktslag. Det bör påpekas att den icke-skadliga prisnivån beräknades på grundval av de genomsnittliga försäljningspriserna per produktslag med avdrag för gemenskapsindustrins faktiska vägda genomsnittliga vinstmarginal och med tillägg för en rimlig vinst enligt ovan. Detta tillvägagångssätt bedömdes som det mest lämpliga i denna undersökning.

(65) Jämförelsen mellan de icke-skadliga prisnivåerna och de indiska tillverkarnas exportpriser gav följande skademarginaler, uttryckta i procent av priset fritt gemenskapens gräns:

— Bhansali Bright Bars Pvt Ltd/Bhansali Ferromet Pvt Ltd, Mumbai: 18,4 %

— Chandan Steel Ltd, Umbergaon: 19,0 %

— Facor (Ferro Alloys Corp. Ltd, Nagpur: 16,5 %

— Grand Foundry Ltd, Mumbai: 16,6 %

— Isibars Ltd, Mumbai: 25,5 %

— Mukand Ltd, Mumbai: 25,3 %

— Panchmahal Steel Ltd, Baroda: 17,6 %

— Parekh Bright Bars Pvt Ltd, Thane: 7,5 %

— Raajratna Metal Industries Ltd, Ahmedabad: 19,8 %

— Venus Wire Industries Ltd, Mumbai: 16,1 %

— Viraj Alloys Ltd/Viraj Impoexpo Ltd, Mumbai: 20,2 %

(66) För Sindia Steels Ltd tillämpas det vägda genomsnittet av skademarginalerna för de samarbetsvilliga indiska företagen. Detta ger en skademarginal på 22,1 %.

(67) I enlighet med artikel 15.1 i grundförordningen skall tullsatsen motsvara subventionsbeloppet, såvida skademarginalen inte är lägre. Detta gav följande tullsatser för de samarbetsvilliga tillverkarna:

— Bhansali Bright Bars Pvt Ltd/Bhansali Ferromet Pvt Ltd, Mumbai: 14,4 %

— Chandan Steel Ltd, Umbergaon: 19,0 %

— Facor (Ferro Alloys Corp. Ltd), Nagpur: 16,5 %

— Grand Foundry Ltd, Mumbai: 16,6 %

— Isibars Ltd, Mumbai: 25,5 %

— Mukand Ltd, Mumbai: 19,6 %

— Panchmahal Steel Ltd, Baroda: 0,0 %

— Parekh Bright Bars Pvt Ltd, Thane: 0,0 %

— Raajratna Metal Industries Ltd, Ahmedabad 19,8 %

— Venus Wire Industries Ltd, Mumbai 16,1 %

— Viraj Alloys Ltd/Viraj Impoexpo Ltd, Mumbai: 20,2 %

(68) Tullsatsen för Sindia Steels Ltd bör vara 22,1 %.

(69) För att undvika att belöna bristande samarbetsvilja och för att se till att utjämningsåtgärderna inte kringgås, bedömdes det lämpligt att fastställa tullsatsen för de icke-samarbetsvilliga företagen på nivån för den högsta tullsats som införs, dvs. 25,5 %, eftersom de indiska exporterande tillverkarna visade stor samarbetsvilja.

I. ÅTAGANDEN

(70) Vid ett sent skede i undersökningen gjorde flera indiska företag åtaganden. Företagen erbjöd sig att i framtiden inte utnyttja de exportsubventioner som befunnits vara utjämningsbara i fråga om sin export till gemenskapen. Företagen uppgav att dessa åtaganden skulle leda till en betydande höjning av exportpriserna.

Detta erbjudande kunde inte godtas. För det första skulle dessa företag fortsätta att erhålla utjämningsbara subventioner på grundval av export till länder utanför gemenskapen samt i fråga om import av råmaterial och kapitalvaror som används för tillverkning av andra produkter än stänger. Följaktligen verkar det råda oöverstigliga svårigheter med att övervaka ett sådant åtagande, vilket gör det sannolikt att kringgående kommer att äga rum.

För det andra ingick i åtagandena inga villkor rörande priser, och således skulle den skadliga verkan av den subventionerade importen inte undanröjas genom ett godtagande av dessa åtaganden.

Efter utgången av tidsfristen för erbjudande av åtaganden lämnade en annan exporterande tillverkare ett förslag till ett åtagande. Detta företag åtog sig att respektera vissa minimipriser. Detta åtagande granskades och det konstaterades att det till följd av det stora antalet olika berörda produkttyper och de avsevärda prisfluktuationerna för den berörda produkten skulle vara svårt att fastställa priser som skulle kunna undanröja den skadliga verkan av den subventionerade importen. Därför kunde inte heller detta åtagande godtas.

J. UTTAG AV DE PROVISORISKA TULLARNA

(71) Mot bakgrund av storleken på de utjämningsbara subventioner som konstaterats för de exporterande tillverkarna och den allvarliga skada som gemenskapsindustrin orsakats, anses det nödvändigt att de belopp för vilka säkerhet ställts i form av provisoriska utjämningstullar i enlighet med förordning (EG) nr 1556/98 slutgiltigt tas ut till den nivå som motsvarar de slutgiltiga tullarna, såvida de provisoriska tullsatserna inte är lägre, och i vilket fall den provisoriska tullsatsen bör gälla.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. En slutgiltig utjämningstull skall införas på import av stänger av rostfritt stål som omfattas av KN-nummer 7222 20 11, 7222 20 21, 7222 20 31 och 7222 20 81 med ursprung i Indien.

2. De produkter som tillverkas av nedanstående företag skall omfattas av följande tullsatser, som skall tillämpas på nettopriset fritt gemenskapens gräns:

Tillverkare	Tullsats (%)	Taric-tilläggsnummer
Bhansali Bright Bars Pvt Ltd/Bhansali Ferromet Pvt Ltd, Mumbai	14,4	8226
Chandan Steel Ltd, Umbergaon	19,0	8593
Facor (Ferro Alloys Corp. Ltd), Nagpur	16,5	8400
Grand Foundry Ltd, Mumbai	16,6	8401
Isibars Ltd, Mumbai	25,5	8402
Mukand Ltd, Mumbai	19,6	8403
Panchmahal Steel Ltd, Baroda	0	8404
Parekh Bright Bars Pvt Ltd, Thane	0	8594
Raajratna Metal Industries Ltd, Ahmedabad	19,8	8405
Sindia Steels Ltd, Nashik	22,1	8406
Venus Wire Industries Ltd, Mumbai	16,1	8407
Viraj Impoexpo Ltd/Viraj Alloys Ltd, Mumbai	20,2	8410
Alla andra företag	25,5	8900

3. Om inte annat anges skall gällande bestämmelser om tullar tillämpas.

Artikel 2

De belopp för vilka säkerhet ställts i form av provisoriska utjämningstullar i enlighet med förordning (EG) nr 1556/98 skall tas ut slutgiltigt till en nivå som motsvarar de provisoriska tullarna om dessa är lägre än de slutgiltiga tullsatserna. I övriga fall skall de tas ut till en nivå som motsvarar de slutgiltiga tullsatserna. Säkerställda belopp som överstiger de slutgiltiga tullsatserna skall frisläppas.

Artikel 3

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning.*

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 13 november 1998.

På rådets vägnar
J. FARNLEITNER
Ordförande